

ΚΟΡΙΝΝΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΔΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣΣυνδρομή ἰτηται: Ἐν Ἑλλάδι ρο. 8 ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ρο. 12.—Ἐκατὸν φύλ. τιμᾶται λ. 10.—Γραφεῖον Κο-
ρίννης ἐν τῇ τυπικῇς Κ. α. ρ. ἂν τις ἐπιδοκίμῃ ἀπορῶσαι ἐπιστολὰς διευθυνταί, πρὸς τὸν ἐκδοτὴν.ΕΚΔΟΤΗΣ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΙΩΤΗΣ

Ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ τῆς Ἀνεκδότου Ἀλληλο-
γραφίας τοῦ Β. Φραγκλίνου ὑπάρχει ἐπιστολὴ αὐτοῦ,
γαλλιστὶ γραφείσα πρὸς τὴν χήραν τοῦ φιλοσόφου Ἐλβετίου,
δι' ἧς αἰτεῖ τὴν χεῖρα αὐτῆς. Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, πλήρη
οὖσαν χαριτολογίας, δημοσιεύομεν ἐν μεταφράσει χάριν τῶν
ἀναγνωστῶν τῆς «Κορίννης».

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΩΝ ΠΛΥΣΙΩΝ

Πρὸς τὴν Κυρίαν Ἐλβετίου.

Passy, 1781.

Αυπηθεὶς ὑπὸ τῆς ὑμετέρας ἀποφάσεως, τῆς
ἐξαγγελθείσης τοσοῦτο θετικῶς χθὲς τὸ ἑσπέρας,
νὰ μείνεται μόνη καθ' ὅλον τὸν βίον πρὸς τιμὴν τοῦ
προσφιλοῦς ὑμῶν συζύγου, ἀπεσύρθη οἰκάδε· καὶ
κατακλιθεὶς ἐνόμισα ὅτι ἡμην νεκρὸς καὶ ὅτι εὐ-
ρισκόμην ἐν τοῖς Ἥλυσις.

Μὲ ἠρώτησαν ἂν ἐπεθύμουν νὰ ἶδω πρόσωπά τινα
ἰδιαιτέρως.—Φέρετέ με πρὸς τοὺς φιλοσόφους.—
Ἵπάρχουσι δύο, οἵτινες διαμένουσιν ἐδῶ πλησίον,
ἐν τούτῳ τῷ κήπῳ· εἶνε λίαν ἀγαθοὶ γείτονες καὶ
φίλτατοι πρὸς ἀλλήλους.—Τίνες εἶνε οὗτοι;—Ὁ
Σωκράτης καὶ ὁ Ἐλβετίος.—Ἀμφοτέρους τιμῶ
καθ' ὑπερβολὴν· ἀλλὰ παρουσιάσατέ με πρῶτον
εἰς τὸν Ἐλβετίον, διότι ἐννοῶ ὀλίγον τὰ γαλλικὰ
καὶ οὐδεμίαν λέξιν ἑλληνικὴν. Καὶ προσελθόντα
μὲ ὑπεδέχθη μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης· μὲ εἶχε
γνωρίσῃ, ἔλεγεν, ἐκ φήμης· καὶ μὲ ἠρώτησε πολ-
λὰ περὶ τοῦ πολέμου καὶ περὶ τῆς ἐνεστώσης κα-
ταστάσεως τῆς θρησκείας, τῆς ἐλευθερίας, καὶ τῆς
Κυβερνήσεως ἐν Γαλλίᾳ.

Δὲν μ' ἐρωτᾶτε λοιπὸν τίποτε περὶ τῆς
προσφιλοῦς ὑμῶν φίλης, τῆς κυρίας Ἐλβετίου;
καὶ ὅμως ἐπὶ ἀγαπᾷ ὑμᾶς καὶ πρὸ μιᾶς ὥρας ἡμην
παρ' αὐτῆς. Ἄ, εἶπε, μὲ ἀναμνησκέτε τὴν
παλαιάν μου εὐδαιμονίαν· ἀλλὰ πρέπει νὰ τὴν
λησμονῶ, ἵνα εἶμαι εὐτυχὴς ἐδῶ. Ἐπὶ πολλὰ ἔτη
ἐσκεπτόμην περὶ αὐτῆς, τέλος ὅμως παρηγορήθην.
Ἐλαβὼν ἄλλην σύζυγον, τὴν ὁμοιωτάτην τὴν ἐδυνή-
θην νὰ εὖρω· δὲν εἶνε μὲν καθ' ὅλα τὴν ὥραιάν

ἀλλ' ἔχει ἴσῃν κάλλισθησίαν καὶ πνεῦμα καὶ μ'
ἀγαπᾷ ἀπείρως. Σπουδάζει ἀδιαλείπτως νὰ μοὶ
ἀρέσκῃ· καὶ νῦν ἐξῆλθε νὰ εὕρῃ τὸ καλλίτερον
νεκταρ, τὴν καλητέραν ἀμβροσίαν, ἵνα μ' εὐωχῇ
τὴν ἑσπέραν ταύτην. Μείνατε παρ' ἐμοὶ καὶ θὰ τὴν
ἴδῃτε.—Παρατηρῶ, εἶπον, ὅτι ἡ παλαιὰ ὑμῶν
φίλη εἶνε πιστοτέρα· διότι πολλαὶ καλαὶ προτάσεις
τῇ ἐγένοντο καὶ τὰς ἀπερρίψεν ὅλας. Ὁμολογῶ ὅτι
τὴν ἠγάπησα καὶ ἐγὼ μέχρι μανίας· ἀλλ' ὑπῆρξε
σκληρὰ πρὸς ἐμὲ καὶ μὲ ἀπέκρουσεν ἀπολύτως
χάριν τοῦ πρὸς ὑμᾶς ἔρωτός της.—Αὐποῦμαι τὴν
δυστυχίαν ὁ ὑμῶν, εἶπε, διότι ἀληθῶς εἶνε ὡραία
καὶ ἀγαθὴ γυνὴ καὶ πολὺ ἀξιέραστος. Ἀλλ' ὁ ἄβ-
β ἄς Α α ρ . . . καὶ ὁ ἄ β β' ἄς Μ . . . δὲν φοι-
τῶσιν ἔτι ἐνίστε παρ' αὐτῇ; Μάλιστα, διότι
οὐδένα ἔχασε τῶν ὑμετέρων φίλων.—Ἄν εἴγετε
ὑποχρέωση τὸν ἄ β β' ἄς Μ . . . διὰ καφε' μετ'
ἀνθογάλακτος νὰ ὁμιλήσῃ ὑπὲρ ὑμῶν, ἵσως θὰ ἐπε-
τυγχάνετε· διότι εἶνε σοφιστὴς λεπτὸς, ὥς ὁ Ἰω-
άννης Σκῶττος ἢ ὁ Ἅγιος Θωμᾶς. Διατάσσει
οὕτω καλῶς τοὺς συλλογισμούς του, ὥστε καθί-
στανται ἀκαταμάχητοι· ἢ ἂν ὁ ἄ β β' ἄς Α α ρ . . .
ἐκερδαίνεται διὰ καλῆς ἐκδόσεως ἀρχαίου τινὸς
κλασικοῦ νὰ ὁμιλήσῃ καθ' ἡμῶν, τὸ πρᾶγμα θὰ
εἶχε κάλλιον· διότι παρατήρησα ὅτι, ὅταν αὐτὸς
συμβουλεύῃ τι, ἐκεῖνη ἔχει κλίσιν ἰσχυροτάτην νὰ
κάμῃ τὸ ἐναντίον.

Ἐνῷ ἔλεγε ταῦτα, εἰσέρχεται ἡ νέα κυρία Ἐλ-
βετίου μετὰ τοῦ νεκταρος. Παρευθὺς ἀνεγνώρισα ὅτι
ἦτο ἡ κυρία Φραγκλίνου, ἡ ἀρχαία μου ἀμερικανὶς
φίλη. Τὴν ἐζήτησα· ἀλλ' αὕτη μοὶ εἶπε ψυχρῶς·
«Ἵπῃρξα ἀγαθὴ σου σύζυγος ἐπὶ τεσσαράκοντα
ἐννέα ἔτη καὶ τέσσαρας μῆνας, σχεδὸν ἐπὶ ἡμισυν
αἰῶνα· ἔσο εὐαρεστημένως ἐκ τούτου. Ἐγὼ ἐσχῆ-
μά τινα ἐδῶ νέον θεσπὸν θάτις θὰ διαρκέσῃ αἰῶ-
νίως.» Δυσχερὲς ἦν ἐκ τῆς ἀρνησεως τῆς Εὐρυδι-
κῆς μου, ἔλαβον παραχρῆμα τὴν ἀπόφασιν νὰ κα-
ταλίπω τὰς ἀχαρίστους ἐκείνας σκιάς καὶ νὰ

ΕΚΔΟΤΗΣ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΙΩΤΗΣ
ΑΘΗΝΑΙΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ἐπανελθὼ εἰς τὸν καλὸν τοῦτον κόσμον, ἵνα ἐπανίδω τὸν ἥλιον καὶ ὑμᾶς: Ἰδοὺ ἤλθον· ἃς ἐκδικηθῶμεν αὐτούς.

B. ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ.

Ὁ Φραγκλῖνος ἐγεννήθη τὸ ἔτος 1706 (5 Ἰανουαρίου) ἐν Βοστώνῃ· ὅτε λοιπὸν ἐζήτησε τὴν χεῖρα τῆς κυρίας Ἑλβετίου, ἐν ἔτει 1781, εἶχεν ἡλικίαν ἀκριβῶς ἐβδομήκοτα πέντε ἐτῶν. Τοῦτο δεικνύει ὅτι ἔνδον τοῦ πολιοῦ του στήθους ἤρξαντο ἀναβλάστανοντα τὰ νεανικά αἰσθήματα, ὡς ἀνθὴ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων· διότι, ὡς γνωστόν, εἰκοσαετής ὢν ὁ κύριος Φραγκλῖνος faisait la cour à la maitresse d'un de ses amis. Ἀναμιμνησκόμενος δ' ἐν τῇ γήρατι τὸ νεανικὸν τόλμημα, ἐλησμόνει τί ἔγραφεν ἄλλοτε πρὸς τὸν Ἰωάννην Alleyne κατὰ τῶν ὁψίμων γάμων. Διὰ ταῦτα, νομίζομεν, καὶ οὐχὶ χάριν τῆς μνήμης τοῦ μακαρίτου ἠρνήθη ἡ κυρία Ἑλβετίου τὴν χεῖρα εἰς τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον, ὅστις ἤρπασεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὸν κεραυνὸν καὶ τὸ σκῆπτρον ἀπὸ τῶν τυράννων, κατὰ τὸν γνωστὸν στίχον τοῦ Τυργώτου.

Σ. Δ. ΒΑΛΒΗΣ.

ΦΥΓΑΝ-ΜΙΓΑΝ

Συνέχεια καὶ τέλος τοῦ ἀρ. 89.

Οἱ ποιηταὶ ἦσαν ὀλίγοι· τὸ πεντήκοστὸν μόνον· οἱ λοιποὶ τετρακισχίλιοι καὶ ἑνεακόσιοι ὑπέβαλον αἰτήσεις.

Οἱ πλεῖστοι μετὰ αὐτῶν δὲν ἐζήτουν, ὀφείλομεν νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, εἰμὴ τεμάχιον πρασίνης ταινίας· οἱ ἄλλοι, πρακτικώτεροι, ἐζήτουν χρήματα.

Τὸ πρᾶγμα εἶναι ὀλίγον σκανδαλώδες· διὰ τοῦτο σκέψις γίνεται νὰ δημοσιευθῶσιν αἱ ἐπιστολαὶ· θὰ γείνη τόση ἀντιτύπων ἐξόδους, ὅση θὰ ἐγίνετο παρ' ἡμῖν, ἂν ἐδημοσιεύετο ἡ ἀλληλογραφία τοῦ μακαρίτου Ὁθωνος, ἐν τῇ ὁποίᾳ θὰ ἐβλέπομεν πολλοὺς δημοκρατικούς καὶ μισοτυράννους διαβεβαιούντας τὸν ἡγεμόνα, ὅτι εἶναι «ἐτοιμοὶ νὰ χύσωσιν ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τοῦ θρόνου του τὸ αἷμα των μέχρι τελευταίας ρανίδος».

Πόσος θὰ γείνη θόρυβος! τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀξιοπερίεργον· αἰτοῦνται ἀναμιῆ ἐπαῖται καὶ μαρκήσιοι, ὀρχηστῆδες καὶ κόμησσαι.

Υἱοὶ οἰκογενειῶν, παῖξαντες τὴν νύκτα καὶ οἵτινες θὰ ἀτιμασθῶσιν αὐτοί, οἱ πατέρες των, οἱ

πάπποι των, οἱ πρόγονοί των, ἂν ἡ Α. Μεγαλειότης δὲν τείνῃ ἀρωγὸν χεῖρα μετὰ δεσמידος τραπέζικων γραμματίων.

Ταξιαρχία νεανιδῶν, αἵτινες ἐνεχυρίασαν τοὺς ἀδάμαντάς των πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀδελφοῦ των, καὶ αἵτινες θὰ ἀπολεσθῶσιν, ἂν μὴ ἡ Α. Μεγαλειότης τείνῃ χεῖρα ἀρωγὸν ὡς ἄνωτέρω.

Ταξιαρχία ἐντίμων ἐμπόρων, κατεστραμμένων ἔνεκα δεκατεσσάρων πτωχεύσεων, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν ἀπομένει ἄλλο παρὰ νὰ τινάξωσι τὰ μυαλά των, ἂν μὴ ἀνοιγῇ ἡ περιλάλητος ἀρωγὸς χεὶρ.

Ἐξοπλισταί, τῶν ὁποίων ἐναυάγησαν τὰ πλοῖα εἰς τὰς τρικυμίας τῆς λίμνης τοῦ Ἑγγιέν.

Ἐφευρέται, ὅχι βεβαίως ὑποβρυχίων, ζητοῦντες ἀπλῶς συνεταϊρισμόν· ὁ σάχης τὰ κεφάλαια καὶ αὐτοὶ τὴν ἐφεύρεσιν· ἡ ἐταιρία ὑπὸ τὴν διοίκησίν των· ὑπόσχονται καὶ ἐγγυῶνται κέρδη πεντήκοντα ἐπὶ τοῖς ἑκατόν.

Σύμβουλοι προσφέροντες τὰς γνώσεις των καὶ διδάσκοντες τὸ κυβερνᾶν εἰς εἰκοσιτέσσαρα μαθήματα.

Στρατιωτικοὶ δυνάμενοι νὰ διοργανώσωσι δεκατέσσαρας στρατιάς εἰς τρεῖς ἐβδομάδας.

Ἀρκετὰ ἀξιοπερίεργος εἶναι ἡ ἐπιστολὴ τῆς κυρίας ἐκεῖνης, ἡ ὁποία διατείνεται, ὅτι εἶναι σύζυγος διακεκριμένου χημικοῦ καὶ ζητεῖ δανεικὸν ἓνα ἀδάμαντα πρὸς ἐκτέλεσιν πειράματος.

Πολλαί, διάφοροι καὶ ποικίλαι αἱ αἰτήσεις καὶ αἱ προσφοραὶ· καὶ ἐν τούτοις ὑπάρχουσιν εἰς τὰ περίξ των Παρισίων ἐπιγραφαί, μεγάλοις γράμμασιν:

Η ΕΠΑΙΤΕΙΑ

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ

ΕΝ ΤΩ ΝΟΜΩ ΤΟΥ ΣΗΚΟΥΑΝΑ

Αὐτά, βλέπετε, συμβαίρουσι εἰς τοὺς Παρισίους, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐν χρήσει γνωμικόν, καὶ ὅμως ὑπάρχουσι παρ' ἡμῖν ἄνθρωποι κακίζοντες τοὺς πολιτευομένους, διότι βυζαίνουσι τὰς ὑποτροφίας, τὰ ἔξοδα τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, τὰ γραφικὰ ἔξοδα τῶν ὑπουργείων, καὶ τὰ βοηθήματα, ὑπὸ εἰκονικὰ ὀνόματα ταῦτα.

Ἐξεδόθη ἐσχάτως ἐν Παρισίοις ὁ ἐπτάκις χιλιοστός οκτακοσιοστός τριακοστός δεύτερος τόμος διασήμου συγγραφέως ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν *Le Art de se faire riche*, φέρων ἐν τῇ προμετωπιδί τὴν εἰκόνα μικροῦ, σφόδρα χαρίεντος, ἐπαγωγῶ, παρα-

δόξου ζώου, κινουντος τὴν ὄρεξιν νὰ φαγῶθῃ ἡ καὶ νὰ φάγῃ. Ὁ κ. Νοριακ διατείνεται, ὅτι θὰ ἦτο καλλιτέρα ἡ ἐπιγραφή:

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΛΗΠΤΟΥ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

Οὕτω, φίλοι ἀναγνώσται, χάρις τῷ φίλῳ Νοριακ κατωρθώσαμεν πρὸς μεγάλην εὐχαρίστησιν τοῦ φίλου Ἐνυάλη νὰ φέρωμεν εἰς πέρας τὸ τίποτε. Φρονεῖτε ἴσως, ὅτι κάνομεν κατάχρησιν τῆς λέξεως φίλος, διότι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔγῃ τις ὅλον τὸν κόσμον φίλον· ἀλλὰ εὐρίσκεσθε ἐν ἀπάτῃ ἀφ' οὗ τὴν δεσποτεῖαν τοῦ κόσμου τούτου κατέλαβεν ὁ χρυσός, θεότης μοναρχικωτέρα καὶ αὐτοῦ τοῦ Σαβαώθ, ὅστις μὲ τὴν πρόοδον τοῦ χρόνου ἠναγκάσθη νὰ γείνῃ τρισυπόστατος, αἱ λέξεις ἔρως, φιλία καὶ τὰ παραπλήσια ἔχασαν τὴν ἀρχικὴν των σημασίαν, κατήντησαν λέξεις κεναὶ ἐννοίας, κοινὸν χρήμα· ἐραστής, φίλος, εἶναι ἐπίθετα κοσμητικά, ἀσήμαντα, εἴτε λεχθῶσιν εἴτε ὄχι, ὡς ὁ τίτλος τοῦ κόμητος ἐν Ἑπτανήσῳ, καὶ πρὸ τῆς ἐνώσεως καὶ μετὰ ταύτην, καὶ τὸ παράσημον τοῦ Σωτῆρος, καθὰ διατείνονται ὅσοι δὲν κατῳρῶσαν εἰσέτι νὰ τὸ λάβωσιν.

Δύο τελευταίας λέξεις ὑπὲρ τοῦ προσφιλοῦς τίποτε· ἀγνοοῦμεν ἂν κατῳρῶσε νὰ σᾶς εὐχαρίστησιν, πιστεύομεν ὅμως νὰ μὴ σᾶς δυσηρέστησιν. Εἴτε οὕτως, εἴτε ἄλλως, δεόν νὰ ἔχετε μεγίστην ὑπόληψιν πρὸς τὸ τίποτε καὶ νὰ μὴ τὸ ἐκλαμβάνετε, ὡς τὸ ἐκλαμβάνουσιν οἱ ἄνθρωποι οἱ μὴ ἔχοντες σύνεσιν. Τὸ τίποτε εἶναι ὁ μέγας παράγων, ἐξ οὗ προήλθομεν πάντες, καὶ ὑμεῖς, καὶ ἐγώ, καὶ σύμπας ὁ κόσμος, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς παρήγαγεν ἐκ τοῦ τίποτε. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ φιλαυτία μᾶς ἐπιβάλλει νὰ τὸ σεβώμεθα· μία δὲ τῶν ἐντολῶν ἀπαιτεῖ νὰ τὸ τιμῶμεν, ἀφοῦ ἐξ αὐτοῦ παρήχθημεν, λήγουσα: «Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου». Τῇ ἐντολῇ ταύτῃ ἐπόμενοι ἐν τῇ ἀδελφῇ καὶ φιλότῃ Ῥωσσίᾳ πολλοί, τὸ ἀνεβίβασαν εἰς θεότητα, καὶ οἱ μηδενιστὰὶ αὐξάνονται καὶ πληθύνονται ὁσμήραι. Ἀπὸ τοῦ τίποτε ἀναχωροῦσι καὶ αὐτοὶ οἱ μαθηματικοί· ἡ μαθηματικὴ δέ, ὡς γνωστόν, εἶναι ἡ ἀσφαλεσττέρα τῶν ἐπιστημῶν, καὶ διδάσκει ἡμᾶς, ὅτι ὑπάρχουσι τόσσοι κοῖται ὑπὸ τὸ μηδενικὸν ὅσοι καὶ ἄνω τοῦ μηδενικοῦ· δι' αὐτῶν ἄνω τοῦ μηδενικοῦ παριστάνεται ἡ περιουσία τῶν φιλογενεστάτων ὁμογενῶν, τῶν ἐμπόρων, τῶν τραπέζιτων, τῶν ἐπι-

τηδεῶν πολιτευομένων, τῶν βιβλιοκαπῆλων, τῶν ἀναισθήτων καὶ πολλῶν ἄλλων· δι' ἀριθμῶν ὑπὸ τὸ μηδενικὸν ἡ περιουσία τῶν ποιητῶν, τῶν ἀνθρώπων τῶν γραμμάτων, τῶν εὐαίσθητων καὶ τῶν παλαβῶν.

E. ΣΧΙΝΑΣ

Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

Σημειώσεις νέας τυφλῆς

(ἀπὸ τὸ ἰσπανικὸν)

ΓΡΑΜΜΑ ΠΡΩΤΟ

Ποθεὶς νὰ σοῦ γράφω, ἀγαπημένῃ Arra, ἐγώ, δυστυχισμένῃ τυφλῇ, ὅπου ἔχω χαμένο τὸ χέρι μου εἰς τὰ σκοτάδια; Δὲ φοβᾶσαι τὰ λυπηρὰ γράμματά μου ὅπου χαράζω εἰς τὰ ἀφεγγα;... Δὲ σε τρομάζουσι ἡ θλιβεραὶς ιδέαις ποῦ εὐκολὰ μὲ καταβάλλουσι;

Καλὴ Arra! πόσον εἶσαι εὐτυχισμένη! ἐσὺ βλέπεις—Νὰ βλέπῃ κἀρεῖς! ὦ! νὰ βλέπῃ! νὰ δύρεται νὰ ξεχωρίσῃ τὸ γαλάζιο τοῦ οὐρανοῦ, ταῖς βαφαῖς τοῦ ἡλίου, ὅλα τὰ διαφορετικὰ χρώματα, τί χαρά! πόσον ὠραῖον εἶναι, Μεγαλόδυναμε!

Ξέρω ποῦ ἀπόλαυα αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησι, ἀλλὰ ὅταν ἐστερήθηκα τὸ γῶς μου, ἐμετροῦσα μ' ὅλεις δέκα χρόνια. Τώρα ἔχω εἰκοσιπέντε! Νὰ δεκαπέντε ἀπέραντα χρόνια, ὅπου τὰ πάντα εἶναι μαῦρα τρογύρω μου!...

Ἀρώμελα ἀγωνίζομαι νὰ θυμῶ τὰ μάγια τῆς φύσεως, ἀγαπημένῃ μου, διατὶ ἀλησμόνησα ὅλα τὰ χρώματά της. Μυρίζομαι τὴν εὐωδίαν τοῦ ρόδου, μαρτεῦω ψάχνοντας πῶς εἶναι καμωμένο, ἀλλὰ τὸ χρῶμα τοῦ ποῦ εἶναι τόσο παρμένο καὶ ὅπου μὲ αὐτὸ μοιάζουσι ὅλαις ταῖς ὁμομορφαῖς, τὸ ἔχω ἀλησμονήσει, ἡ καλλιτέρα δὲν δύναμαι νὰ τὸ παραστήσω· ἕνας ἥχος ξανακούεται, ἀλλὰ μία ὁμομορφὴ θεωρία εἶναι ἐμποδισμένη εἰς τὴν θλιμμένη τυφλή.

Κάποτε ἀνάμεινα ἀπὸ τὸ πυκνὸ σκοτάδι, ὅπου τυραγνιέται τὸ δύστυχο πνεῦμά μου, περνοῦν λάμψαις παράξεναις... Οἱ γιατροὶ λέγε πῶς εἶναι τὸ αἷμα, καὶ τοῦτο δίνει ἔς τὴν ἐπιστήμη καποιαρ ἐλπίδα.—Τρελλὴ ἐλπίδα! ὅταν κἀρεῖς ἔχασε ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια ταῖς λαμπάδας ὅπου στολίζουσι τὴν γῆν, δὲ θὰ ταῖς ἰδῇ πλεῖα παρὰ εἰς τὰ οὐράνια.

Τὴν ἀλλὴ μέρα ξυμείνα γιὰ κάποια στιγμή τὰ

ραγμένη. Πασπατεύοντας εἰς τὴν κάμαρά μου ἐγγίζα τὰ χέρια μου ἐπάρου εἰς ἕνα... ὦ! ποτὲ δὲ θὰ μαρτυρῶς... ἀπάρου εἰς ἕνα καθρέφτη. Ἐκατάλαβα ποῦ ἔστεκα ἀντίκρου του καὶ ἔσιασα τὰ μαλλιά μου μὲ χαμᾶρι, ὦ! πόσο ἐπόθησα νὰ βλέπω ἂν τὸ δέγμα μου εἶναι τόσο ἀσπρο, ὅπως εἶναι μαλακό, καὶ ἂν ἔχω ὁμοιομορφία μᾶτια ἀποκάτου ἀπὸ τὰ μακρὰ μου ματόκλαδα... Ἄ! συγὰ μᾶς ἐλέγατε εἰς τὸ σχολεῖο ποῦ ὁ διάολος ἐρχότανε ἔς τὸν καθρέφτη τῶν κοπελλῶν ποῦ καθρεπτιζόνται γιὰ πολλὴν ὥρα! Ὡς τὴν πίστι μου! ἂν ἦλθε, τὴν ἔπαθε χοιτρήκε ὁ ἐξοχώτατος Σαταράς· ἐγὼ δὲν ἐμπόρεσα νὰ τὸν ἰδῶ!

Μὲ ῥωτᾷς εἰς τὸ φιλικόσου γράμμα, ποῦ τώρα μοῦ ἐδιαβάσατε, ἂν ἦναι ἀληθινὸ ποῦ ἡ φτώχεια κάποιον τραπέζιτο εἴφερε σὲ δυστυχίᾳ τοὺς γοῦρους μου. Ποτὲ δὲν ἄκουσα λέξι γιὰ τοῦτο. Βέβαια αὐτοὶ εἶναι πλούσιοι, γιὰτὶ ἐγὼ ἔχω τρογύρω μου ὄχι μονάχα τὰ χρειαζόμενα ἀλλὰ μάλιστα καὶ πολλὰ περιττά. Ὅπου ἀπιθώσω τὸ χέρι μου γγίλω βελούδα, καὶ μετάξια, ἄνθη καὶ ὑφάδια πολυτίμα... Εἰς τὸ τραπέζι μοῦ δίνουνε τὰ καλλίτερα φαγὰ καὶ μου προσφέρουνε ὅτι δύνεται νὰ εὐχαριστήσῃ τὴ γαστρί, ὥστε ὁποῦ, Ἄρρα μου ἀγαπημένη, ἐκεῖνοι ὁποῦ μὲ ἐγέννησαν καὶ ὁποῦ λατρεύω ἔχουν ἀσφαλίσαι μίαν εὐτυχισμένην ἀνάπανσι.

Γράφε μου, καλὴ μου φίλη, τώρα ποῦ ἐγγύρισες ἀπὸ τὴν εὐγενικὴν Ἀγγλία, καὶ δέιχνεσαι ἔσπληγν γιὰ τὴ δυστυχισμένη τυφλή.

ΓΡΑΜΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟ

Δὲν ἠξέρεις, Ἄρρα; Ὡ! θὰ γελάσῃς ὡς ἂν τρελλή, θὰ μὲ στοχαστῇς βουρλισμένη, θὰ βάλης εἰς τὸ νοῦ σου ποῦ ἔχασα τὰ λογικά, ὅπως καὶ τὸ φῶς.

Ἐχω ἕνα ἀγαπητικόν!

Ναί, ψυχὴ μου, ἐγὼ, ἡ κόρη χωρὶς μᾶτια, ἔχω ἕνα ἀγαπητικὸν τόσο πιστόν, τόσο σταθερόν, ὅπως ὁ σαστικὸς μιανῆς δούκισσας.

Καὶ ὅμως τί θέλεις; ὁ ἔρωτας, ποῦ κὴ αὐτὸς δὲ βλέπει, μοῦ τὸν ἐχρυστοῦσε μὲ δίκην ὅσα συνόμοιος μου.

Πῶς ἦλθε ἔς τὸ σπῆτι μας; δὲν ἠξέρω ποῖα μορφή τὸν ἔφερε; τὸ ἔρω ἀκόμη λιγώτερον ποῖος εἶναι; ὁ Θεὸς θὰ μοῦ τὸ φανερώσῃ. Ὡς,

ἔμπορὸν νὰ σοῦ εἰπῶ, εἶναι ποῦ εὐρέθηκε ἔς τὴ λειτουργίαν καὶ μὲ ἐπεριποιήθηκε μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ προθυμία.

—Κύριε, τοῦ εἶπα, εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σὲ ἀπαρτήσω.

—Μάλιστα, κυρία, ὅμως ἐγὼ εἶχα γνωριμιά μὲ τοὺς γοῦρους σου.

—Καλῶς ἦλθε, ὅταν εἶσαι καλὸς νὰ καταλάβῃς πόσο ἀξίζουνε οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄγγελοι.

—Δὲν εἶναι γι' αὐτοὺς μονάχα ποῦ αἰσθάνθηκα σέβας καὶ ἀγάπην, ἀποκρίθηκε μὲ φωνὴ γλυκύτατη.

—Ἄ! εἶπα ἐγὼ, χωρὶς νὰ συλλογιστῶ, καὶ ποῖος ἄλλος σὲ εὐχαρίστησε ἐδῶ;

—Ἐσὺ, μοῦ ἀποκρίθηκε.

—Ἐγὼ! τί θέλεις νὰ πῇς;

—Ποῦ σὲ ἀγαπᾶω.

—Ἐμὲ; ἐμένα ἀγαπᾷς! ἐμὲ;

—Μὲ τὴν καρδιά μου.

—Εἶσαι τὸ λοιπὸν ἕνας ἀγαπητικὸς;

—Βεβαίως.

Εἰς τὰ λόγια αὐτὰ, ἐσταύρωσα τὸ ἐπαγοφῶρι μου ἔς τὸ στήθος καὶ ἐκυκλίσθη. Ὡστόσο αὐτὸς ἐσώπαινε.

—Θεέ μου! πόσο ξάφρον μοῦ δίνεις αὐτὴν τὴν εἰδησί, κύριε, ἐμουρμούρισά.

—Ὡ! αὐτὸ τὸ δείχνουν τὰ μᾶτια μου, τὰ καμώματά μου, ὅλο μου τὸ φέρισμα.

—Ἰσως, ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι τυφλή, κύριε, καὶ δὲν κάρουν τὴν ἀγάπην μὲ ταῖς τυφλαῖς, ὅπως καὶ μὲ ταῖς ἄλλαις γυναικαῖς.

—Τί με μέλει, ἂ' σου λείπουν τὰ φέγγη; εἴπερ αὐτὸς μὲ μία φωνὴ ὅλη εἰλικρίνεια· τί με μέλει γιὰ τὰ μᾶτια σου κλεισμένα εἰς τὸ φῶς; Δὲν ἔχεις λυγερὸ τὸ κορμί, μικρότατο τὸ πόδι, εὐγενικὸ τὸ προβάτισμα, μακρὰ καὶ ὀλόξανθα τὰ μαλλιά, λευκότατο τὸ δέγμα, ροδοκόκκινο τὸ πρόσωπο καὶ τὸ χέρι χιονάτο;

Εἶχε τελειώσει τὴν παράστασί του, καὶ ἐγὼ τὸν ἄκουα ἀκόμη.

Εἶχα, τὸ λοιπὸν, ὅπως ἔλεγε, τὸ ἀνάστημά ἐλεύθερο, τὸ πόδι παιδιάρικο, παρησια εὐγενικὰ, τὴν κομὴ ξανθὴ καὶ μαλακὴ, τὸ δέγμα λευκὸ καὶ τὸ πρόσωπο ἀποροκόκκινο... Ὡ! Ἄρρα, καλὴ μου Ἄρρα, γιὰ ὅλας τὰς νέας,

ἕνας τέτοιος ἀγαπητικὸς, ποῦ παρουσιάζει ὅλας τὰς ὁμορφιάς, δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ἕνας

ἀγαπητικὸς, ἀλλὰ γιὰ μίαν τυφλὴ εἶναι καὶ κατὰ περισσώτερον... εἶναι καθρέφτης.

—Πῶς, κύριε, ἀποκρίθηκα, τόσο ὁμοιομορφία;

—Ἐμεῖς μάλιστα παρακάτου ἀπὸ τὴν ἀλήθεια.

—Καὶ τί ζητᾷς νὰ κάμω τὸν ἔρωτά σου;

—Θέλω νὰ γένης γυναικα μου.

Εἰς αὐτὴν τὴν ιδέα ἐβάλληκα νὰ γελάσω δυσανάλογα.

—Τὸ ἐυλογιστικὸν, κύριε; ἐφώταξα ἕνας γάμος μιανῆς τυφλῆς μὲ ἕνα ὁποῦ βλέπει, τῆς ἡμέρας μὲ τὴν νύχτα· θὰ ἡμουν ἀποχρεωμένη νὰ βάλω πασπατεύοντας τὸ στεφάνι μου ἀπὸ νερατζάρηνα. Ὁχι! Ὁχι! οἱ γοῦροι μου εἶναι πλούσιοι. Ἐμὲ δὲ μοῦ εἶναι βαρὺ νὰ μείνω ἀνέπαρτη· θὰ μείνω ἐλεύθερη, καὶ θὰ ῥτυθῶ ὅπως ἡ Ἁγία Κατερίνα, τόσο χειρότερον γι' αὐτὴν ἂ' φορέσω τὸ ἐνάντιον.

Ἐφυγε, χωρὶς νὰ εἰπῇ λόγον... Ἀδιάφορον μὲ ἔκαμε νὰ μάθω ποῦ εἶμαι ὁμοιομορφία. Δὲν ἠξέρω γιὰτὶ, μοῦ φαίνεται ποῦ ἀγαπᾶω λίγον τὸν κύριον καθρέφτη μου.

ΓΡΑΜΜΑ ΤΡΙΤΟ

Ὡ! καλὴ Ἄρρα, πόσαις νέαις εἰδησίαις νὰ σοῦ γράψω καὶ τόσα παράξενα πράγματα τυχαῖον εἰς τὴ ζωὴ! Νὰ τί μου ἐσυνέβηκε, καὶ διηγῶντας το εἰς ἐσέ, δάκρυα πέφτουν ἀπὸ τὰ σθυμμένα μᾶτια μου ὡς ἀπὸ θαῦμα.

Ὡστερα ἀπὸ κάμποσαις μέραις ἀπὸ τὸ συναπάντημά μου μὲ τὸν ξέρον ποῦ ἐγὼ κράζω καθρέφτη μου, εἶχα καταβῆ εἰς τὸ περιβόλι ἀκουμβῶντας εἰς τὸ χέρι τῆς μάνας μου, ὅταν τὴν ἐκράξατε μὲ βία. Μοῦ ἐφάνηκε ποῦ ὁ δοῦλος εἶχε τὴ φωνὴν τοῦ κάπως ταραγμένη καὶ τρεμάμενη.

—Τί εἶναι, μάνα μου; τὴν ἐρώτησα σκιασμένη χωρὶς νὰ τὸ θέλω.

—Τίποτα, θυγατέρα μου, βέβαια κάποιος θὰ ἦλθε νὰ μᾶς εὕρῃ. Εἰς τὴν καλὴν κατάστασι ποῦ βρισκόμαστε ἔχομε ὑποχρέωσις μὲ τὸν κόσμον.

—Σὰν εἶναι ἔτσι, εἶπα, σφίγγοντάς τινε εἰς τὴν ἀγκαλιά μου, μὴ ἀργῇς, πήγαινε νὰ δεχτῇς τοὺς ξένους μὲ τὴ συνευθισμένη σου χάρι ἔς τὴν κάμαρά μας ὅπου ἐγὼ εἶμαι τὸ παρτοτινὸ στολίδι.

Ἡ μάνα μου ἀπῆλθε τὰ παγωμένα χεῖλη τῆς ἔς τὸ μέτωπό μου· ὕστερα ἄκουσα μακρὰ τὰ πατήματά της ὅπου ἐκάνανε νὰ τρίλῃ ὁ ἄμμος εἰς τοὺς πόρους ποῦ ἔκλεινε ἡ λεύκαις.

Μ' ὅλως εἶχε φύγει, μοῦ ἐφάνηκε ποῦ ἄκουσα δύο γειτόνους, δύο ἐγγίταις, ποῦ ἐμιλοῦσαν ἀποκαλύπτοντες ὅσο ἄλλοι δὲν τοὺς ἄκουε. Ξέρεις Ἄρρα, ποῦ ὅταν ἡ Πλάστῃς μᾶς στερεῖται ἀπὸ

μίαν αἰσθησί, φαίνεται, γιὰ νὰ μᾶς παρηγορήσῃ, κἀνὲ πλεοντέλειαις ὁλαῖς ταῖς ἄλλαις· ὁ τυφλὸς ἔχει τὴν ἀκοὴ καλλίτερην ἀπὸ ἐκεῖνον ποῦ μὲ τὸ μάτι του ἐκχωρεῖ μακρὰ... Δὲν ἔχασα ἐγὼ οὔτε μίαν λέξιν ἀπὸ τῆς ὁμιλίας τους, μὲ ὅλα ποῦ ἐγενότανε μὲ φωνὴ χαμηλὴ, καὶ ἰδοὺ τὸ τί ἐλέγατε.

—Αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο σπῆτι τί φτώχεια! πάλε οὐ κλητῆρες.

—Καὶ ἡ μικρὴ κυρὰ ποῦ δὲν ἠξέρει τίποτα.

—Δὲν ἠξέρει ποῦ ὠφελιοῦνται ποῦ δὲ βλέπει καὶ τῆς κρύβουν τὴν ἀλήθειαν.

—Καὶ πῶς;

—Βέβαια· ὅτι γγίζει τὸ χέρι τῆς εἶναι καρυνδόξυλο καὶ βελούδο, μὲ τὴ διαφορά ποῦ τὸ βελούδο εἶναι παλὸν καὶ τὸ καρυνδόξυλο ἔχασε τὸ βερνίκι του. Εἰς τὸ τραπέζι γένεται ὅλα τὰ ροσιμώτερα φαγητά, χωρὶς νὰ καταλαβαίρη, ἡ ἀθῶα! ποῦ τῆς κρύβουν τὴ φτώχεια τοῦ σπιτιοῦ, καὶ ὁποῦ σιμὰ εἰς αὐτὸ τὸ ἴδιο τραπέζι οἱ γοῦροι τῆς τρῶν πάντα ἔσθ' ὡρῆ.

Ἄ! Ἄρρα, καταλαβαίνεις τὴ θλίψιν μου, τὴν ταραχή μου. Ὁφελήθηκα ἀπὸ τὴν τυφλομάρα μου γιὰ νὰ μὲ κάμουνε εὐτυχισμένη, μοῦ ἐπλάσανε εἰς τὰ σκοτάδια, ὅπου κατοικᾶω, πράγματα περιττά ἐξοδεύοντας τὰ χρειαζόμενα... ὦ! νὰ ἡ πλεον μεγαλόψυχ' ἐφεύρεσι τῶν γοῦρων· νὰ ἡ πλεον μεγάλη θυσία καὶ εὐγένεια, καὶ ὅλοι οἱ θησαυροὶ, ὁποῦ ἔχει μίαν καρδιά ὄχι ἀχάριστη, δὲν εἶναι ἀρκετοὶ νὰ πλερώσουνε αὐτὸ τὸ ἀπειροχρέος.

Ἐπεται τὸ τέλος ABBA

ΠΕΡΙ ΥΔΡΟΦΟΒΙΑΣ ΚΑΙ ΛΥΣΕΩΣ

Τὸ σφάλον ἀτόμου ὑπὸ ὑδροφοβίας προσβληθέντος δύναται νὰ μεταδώσῃ τὴν ἀσθένειαν ἢ οὐ; Ὁ κύριος Γιουάττιος διαβεβαίωσεν αὐτό· ἀλλ' ἐὰν ἡ ἐπιβεβαίωσις αὕτη εἶναι ὀρθή, οὐδαμῶς ἀρκούν θὰ θεωρηθῶσιν οἱ κατὰ τὴν μεταφορὰν τῶν ἀσθενῶν λαμβανόμεναι προφυλάξεις, καθίσταται δ' ἐπ' ἀνάγκης νὰ ἐντείνωσι πᾶσαν τὴν τὴν προσοχὴν οἱ ἐπὶ τῆς μεταφορᾶς, μήπως τὸ σφάλον διολισθήσῃ ἐπὶ ὑγιούς τινος βλεννοφόρου μέρους.

Τὴν λύσιν φυσιολόγοι τινε ἐπειράθησάν ποτε νὰ μεταδώσωσιν εἰς κύνες διὰ τοῦ σιάλου ἀνθρώπου ὑδροφόβου ἐκ τῶν πειραμάτων ὅπως τούτων ἐν μόνον ἐγνώσθη ὅτι ἐπὶ νενεγκε τοῦ ἀποτελέσματος καὶ εἶναι τὸ τοῦ Μαγενδίου ἐν τῷ νοσοκομείῳ τῶν Παρισίων κατὰ τὸ 1813 ἐκτελέσαντος αὐτό.

Κύνες ὑγιεῖς ἐνεκέντρισε διὰ τοῦ σιάλου ὑδροφόβου ἐν τῷ νοσοκομείῳ ἐκείνῳ θανάτοντος· ἐνθ' δὲ τὸ πείραμα ἐτελέσθη τῇ 19 Ἰουνίου ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀσθενούς, εἰς ἐκ τῶν κυνῶν ἐλύσασκε τὴν 27 ἰδίου μηνός, ἐνθ' ὑπὸ τοῦ δήγ-

ματος τούτου, ὅπερ ἔκαμον αὐτὸν νὰ κατενέγκῃ κατ' ἄλλων κυνῶν, πάντες οὗτοι ἐλύσσασαν. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ τοῦ πρώτου κυνὸς λύσσα πιθανὸν νὰ εἶχε μυστηριώδη τινὰ αἰτίαν, τὰ πάντα ὅμως ἀνα- πείθουσιν ἡμᾶς ὅτι αὕτη προῆλθεν ἐκ τῆς κολ- λήσεως.

Φέρε εἰπόμεν ἤδη καὶ τὴν πρὸς τὸν σὶρ Θωμᾶν Οὐάτσων κοινοποιηθεῖσαν περιεργωτάτην παρατήρη- σιν ἀγγλοῦ τινὸς κτηνιάτρου. Κατὰ μεσοῦντα Μάϊον τοῦ 1876 παρὰ τῇ Σαλσγόρδῃ λυσσὸπληκτός τις κύων ἔδακεν ἐν τινὶ ποίμνῳ, ἐξ ἑνὸς καὶ εἰκοσι προβάτων συγκειμένην, ὁκτωκαίδεκα γαλουχοῦντα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν τριάκοντα ἀμνούς. Τὰ πρόβατα ἐδήχθησαν κατὰ πρόσωπον, διότι δει- νῶς ἠγωνίζοντο πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ἀμνῶν αὐ- τῶν. Ἐξετάσεως δὲ γενομένης ἐπ' αὐτῶν, οὐδεὶς εὗρεθῇ τετραυματισμένος. Μετὰ ἓνα μῆνα ὅμως πρόβατα καὶ ἀμνοὶ πίπτουσιν ἀσθενεῖς καὶ θνή- σκουσιν ἀνὰ δύο καὶ τρία τὴν ἡμέραν. Τὰ πρό- βατα κατέστησαν πάντα παράφρονα καὶ λίθους διὰ τοῦ στόματος ἐλάμβανον, οἱ δ' ἀμνοὶ ἔτρε- χον μὲν ἀλλ' ὅλως ἐχέφρονες. Ἐν τῶν 18 δη- χθέντων προβάτων τὰ 16 ἀπέθανον, 14 δὲ ἀ- μνοὶ ἀπωλέσθησαν· ἐντεῦθεν λοιπὸν ἐξάγεται ὅτι ὁ ἴος εἶχε μεταδοθῇ διὰ τοῦ γάλακτος.

Ἀλυσίτελές θεωροῦμεν νὰ συζητήσωμεν περὶ τῶν μεθόδων καὶ τῶν πρὸς θεραπείαν τῆς ὑδροφο- βίας μέσων, ἀφ' ὧν ἡ ἐπιστήμη ἀνομολογεῖ τὴν πρὸς τοῦτο ἀδυναμίαν της. Ἀδυνατεῖ νὰ θεραπεύσῃ αὕτη, νὰ προλάβῃ ὅμως δύναται· ὥς μόνον δὲ προληπτικὸν μέσον τὸ καὶ ἀληθῶς τελεσφόρον θεωρεῖται ἡ ὁλόκληρος καὶ πλήρης τοῦ δηχθέν- τος μέρους ἐκτομή. Ὁ κύριος Γιουάττιος λέγει ὅτι ἐκ τῶν 400 ἀνθρώπων τῶν δηχθέντων, ἐφ' ὧν ἐποίησεν ἐγχειρίσεις διὰ νιτρώδους ἀργύρου, οὐδεὶς ἀπέθανε. Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Θωμᾶ Οὐά- τσων ἡ ἐκτομή φαίνεται προτιμητέα τῆς καυτη- ριάσεως· ὁ δὲ Τρωσσὼ συνιστᾷ τὸ εἰδικῶς καυ- τηρίσασθαι λεγόμενον, δηλ. τὴν καταστροφὴν τοῦ παθόντος μέρους καὶ τοῦ παρ' αὐτὸ συμφοῦς διὰ πεφυρακτωμένου σιδήρου, οὐδὲν ἥττον δύναται τις νὰ ἀσκήσῃ καὶ τὸν τρόπον, ὅστις συνίσταται εἰς τὸ νὰ πλύνῃ τὴν πληγὴν δ' ὑαλίνου ψηκτρί-δος εἰς νιτρικὸν ὀξύ ἐμβεβαπτισμένης.

Ἡ ἐκτομή πάραυτα μὲν γιγνομένη εἶναι ἐξαι- σιον πρυφυλακτικὸν μέσον, δύναται δὲ νὰ τε- λεσθῇ καὶ μετὰ τινος ἀποτελέσματος καὶ μέχρι τῆς στιγμῆς ἀκόμη, καθ' ἣν ἀναφαίνονται κατὰ τὸν δηχθέντα καὶ πληγὴν φέροντα τόπον προκα- ταρκτικὰ θερμάνσεως καὶ κνισμοῦ σημεῖα· βραδύ- τερον δὲ καθίσταται ἀνωφελές, ἐπότε οὐδὲ ἡ ἀ- ποκοπὴ μέλους ὁλοκληροῦ δύναται νὰ σώσῃ τὸν ἀσθενῆ.

Τὸ κατ' ἐμέ, λέγει ὁ σὶρ Θωμᾶς Οὐάτσων, ἐὰν μὲ ἔδακνε ζῶν τι ἀληθῶς καὶ βεβαίως λυσσό-

πληκτον κατὰ τὸν βραχίονα ἢ τὴν κνήμην, ἡ δὲ πληγὴ ἦτο τοιαύτη, ὥστε νὰ μὴ ἦτο δυνατόν ὁ- λοκληρῶς νὰ ἐκταμῇ ἢ τελείως νὰ καυτηριασθῇ, τὸ μὲν λογικὸν μου θὰ μὲ ἐδίδασκε νὰ ἐπιθυμῶ, τὸ δὲ θάρρος μου, καὶ τὸ ἐλπίζω, νὰ ὑποφέρω τὴν ἀπὸ τοῦ ἀνωθεν τῆς πληγῆς ἀποκοπὴν τοῦ μέ- λους. Ὅταν δὲν ὑπάρχῃ τι πλέον ἱματικόν, τότε δέον νὰ καταφεύγῃ τις εἰς τὴν τῶν ναρκωτικῶν χρῆ- σιν, ὅπως μειώσῃ τοὺς πόνους· οὐδὲν δὲ τοῦ χλω- ραλίου κάλλιον εἰς μεγάλην διδομένου δόσιν· ἐὰν δὲ ὁ ἀσθενὴς δὲν δύνηται νὰ καταπῇ αὐτό, τότε πρέπει νὰ ἀνατρέξῃ τις εἰς τὰς ὑποδερματικὰς ἐγ- χύσεις, τελευταῖον μέσον, ὅπως παραχθῇ ἡ εὐθι- νασία. Ἀλλὰ τί πρέπει νὰ πράξῃ τις ὑπὸ λυσσῆ- πληκτοῦ ζῴου δηχθείς, καὶ μακρὰν πάσης συνδρο- μῆς εὐρισκόμενος; Πρέπει νὰ ἐκμυζήσῃ τὸ τῆς πλη- γῆς δηλητήριον, ἐὰν εἶναι δυνατόν, εἰ δὲ μὴ, νὰ ζητήσῃ ὅπως πράξῃ τοῦτο ἄλλος τις. Ὁ κίνδυνος τῆς πράξεως ταύτης εἶναι μέγας, ἐὰν εἶναι ἀληθές, κατὰ τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ Γιουάττιου, ὅτι ἡ μετὰ τῶν βλεννῶν συναφὴ τοῦ ἰοῦ δύναται νὰ παραγάγῃ τὴν δηλητηρίαν· διόπερ οὐχὶ τὴν ἐκ- μύζην συνιστοῦναι ὁ Θωμᾶς Οὐάτσων, ἀλλὰ τὴν προσαρμογὴν στενοῦ ἐπιδέσμου ἀνωθεν τῆς πληγῆς πρὸς παρακώλυσιν τῆς δηλητηριώδους κυκλοφο- ρίας, μετὰ τοῦτο δὲ νὰ χέωσιν ἐξ ὅσον οἶόν τε ὑ- ψηλοτέρου τόπου ὕδωρ χλιαρὸν ἐπὶ καὶ ἐντὸς τῆς πληγῆς, τοῦθ' ὅπερ δέον νὰ γίνηται ἐπὶ μίαν καὶ δύο ὥρας, μέχρις οὗ προσέλθῃ ὁ ἱατρός. Διὰ τῆς μεθόδου λοιπὸν ταύτης εἶναι δυνατόν νὰ ἀφαι- ρεθῇ φυσικῶς ὁ ἴος· οὐδὲν ἥττον ὅμως ἡ τοιαύτη προφύλαξις οὐδαμῶς κωλύει τὴν ἐκτομὴν ἢ καυ- τηρίαν.

Περὶ αὐτομάτου τῆς λύσσης γενέσεως οὐδεμίαν ἀπόδειξιν ἔχομεν, πᾶσαι δὲ αἱ περιπτώσεις κα- λῶς μελετηθεῖσαι ἀγούσιν ἡμᾶς εἰς τὸ δῆγμα ὡς πρὸς τὴν ἀρχικὴν αἰτίαν. Ὅ,τι δὲ τείνειν εἰς ἀ- πόδειξιν τῆς ἀληθείας τοῦ ἀξιωματοῦ τούτου εἶ- ναι ὅτι ὑπάρχουσιν ἀπέραντοι ἐκτάσεις ὑπὸ μεγί- στης πληθῆος κυνῶν κατοικοῦμεναι, ἐν αἷς ἡ λύσ- σα καὶ ἡ ὑδροφοβία οὐδόλως ἀναφαίνονται. Ὁ σὶρ Θωμᾶς Οὐάτσων ἐπὶ τοῦ προκειμένου πλείστα ὅσα περίεργα συνέλεξεν. Ἐπίσκοπός τις, λέγει, ἀγ- γλικανός ἐν τῇ νέᾳ Ζηλανδίᾳ ἐπὶ 25 ἔτη κατοική- σας διεβεβαίωσεν αὐτὸν ὅτι ἡ λύσσα ἐφ' ἅπασαν ἐκείνην τὴν νῆσον ἦτο ἀγνωστος. Ἄλλος τις ἐπί- σκοπος ἔγραψεν αὐτῷ ὅτι ὑπάρχει κύων τις αὐτό- χθον ἐν Βορνέω χρήσιμος τοῖς Δουάκοις διὰ τὴν θήραν, ὅστις οὐδέποτε ὑλακτεῖ. Οἱ Σίνοι εἰσέγα- γον ἐπίσης εἰς τὴν νῆσον ταύτην κυνὰ τινὰ, ὅστις ὑλακτεῖ καὶ ἐν μεγάλῃ ταχύτητι ἐπληθύνθη· ἐπὶ 20 δὲ ἔτη ὁ ἐπίσκοπος τῆς Σάρακ δὲν ἤκουσε νὰ ἀναφέρωσι περὶ περιπτώσεως λύσσης ἐπιθυμῶ- σης ἐπὶ τῶν δύο τούτων εἰδῶν τῶν κυνῶν. Ἐν Τα- σμανίᾳ ὁ σὶρ Ἐρρίκος Γιούγκ, διοικητῆς διατελέσας

ποτὲ αὐτῆς, ἀνωμολογεῖ ὅτι εἶναι ἀγνωστος ἐκεῖ ἡ λύσσα, τοῦτ' αὐτὸ δὲ συμβαίνει ἀν' ἅπασαν τὴν αὐστραλικὴν χερσόνησον, καθ' ἣν οἱ κύνες εἶναι ἀ- πειροὶ τὸν ἀριθμὸν· πρὸς τούτοις ἀναφέρονται καὶ τὴν Μαδέραν, καὶ τὴν μεσημβρινὴν Βρασιλίαν, τὸ ἔδαφος τῆς Ἑταιρίας τῶν Βαϊῶν τῆς Οὐδσόνης καὶ τὰς ἀρκτικὰς ἀποικίας τὰς ὑπὸ τῶν Ἑσκήμη- σίων οἰκουμένας.

Γνωστὸν ὅτι ἐν Κωνσταντινουπόλει τοσοῦτοι κύνες ὑπάρχουσιν, ὥστε δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι εἰς τινὰ μέρος αὐτῆς εἶναι ἄλλοι πράκτορες τῆς δη- μοσίου υγιείας, διότι τρώγουσι πάνθ' ὅσα ἄλλα- χού εἰς τοὺς βόθρους ῥίπτονται. Ὁ τῆς Κων- σταντινουπόλεως κύων ὁμοιάζει πρὸς λύκον· ἔχει μικρὰ καὶ ὀξυτενὴ τὰ ὦτα, τὴν οὐρὰν εὐρωστον καὶ τῆς ἀλώπεκος τὸ χρῶμα, αἱ δὲ τρίχες του εἶναι πυκναὶ καὶ τραχεῖαι· οἱ κύνες οὗτοι λοιπὸν οὐδέποτε προσβάλλονται ὑπὸ λύσσης.

Ἦδη τί τὸ τεκμαρτέον ἐξ ἀπάντων τούτων τῶν λίαν παραδόξων; ὅτι ὅπου ὑπάρχουσι κύνες δὲν ὑπάρχει ἀπανταχοῦ καὶ ἡ λύσσα. Αὕτη δυστυ- χῶς εὐρίσκεται παρ' ἡμῖν μεταδιδόμενη μόνον διὰ διαδοχικῶν δηγμάτων· ἡ ἀσθένεια λοιπὸν φαί- νεται οὕσα ἐκ τῶν δυναμένων νὰ ρυθμισθῇ κατὰ τὴν ἀνάπτυσίν των, ἐὰν μὴ δύνωνται νὰ ἐξαλει- φθῶσι καθ' ὁλοκληρίαν.

Δ. Η. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟΣΚΑΝΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ.

Συνέχεια ἑρκ. σελ. 90.

—Ὦ ! αὐτὸ εἶναι τὸ δύσκολον ! ἀνέκραξεν ἡ δέσποινα Ἐλένη. Αὐτὸς δὲν δύναται νὰ φήσῃ τὰ κτή- ματά του, εἰμὴ κατὰ τὸ τέλος τοῦ θέρους, καὶ ὅμως ἐπιθυμεῖ νὰ νυμφευθῇ τώρα, ἂν εἶναι δυνατόν. Πι- εζόμενοι λοιπὸν ὑπὸ τῶν περιστάσεων, καὶ τοι θὰ ὑποβληθῶμεν εἰς ἐξοδα, εἶναι δὲ καὶ εἰς σὲ ἀνάρ- μοστον, ἐσκέφθημεν, ὅτι δὲν θὰ ἦτο διὰ σὲ κα- κὸν, νὰ ὑπάγῃς νὰ ἴδῃς τὴν πρώτην σου κατοι- κίαν, καὶ δυνάμεθα νὰ σὲ συναντήσωμεν ἐκεῖ.

Ἡ Ἰουστίνη ἀντριχίλασε. Τὸ σχέδιον τοῦτο, καίτοι πρὸς αὐτὴν ἐκτεθὲν δι' εὐχαρίστου τρόπου, ἦτο ὅμως λίαν ὀδυνηρὸν καὶ ἐξευτελιστικόν, διότι ἡ Ἰουστίνη ἦτο ὑπερήφανος.

Ἡ δεσποσύνη ἐπροχώρησε καί :

—Ἐσυμφώνησαν μὲ τὸν ἡγούμενον, εἶπεν, ἵνα ἡ ἀδελφὴ του, ἡ κυρία Γασπάρρα, ἔλθῃ νὰ σὲ λάβῃ μετ' ἑαυτῆς εἰς τὴν Βενετίαν.

Ἡ κυρία Γασπάρρα ἐβόηκεν ὡς ἰσοκρήνη· Ἡ Ἰουστίνη καὶ αὕτη ἐμεινεν ἀφρονέως. Μετ' ὀλίγον ἡ κ. Ἐλένη ἐξηκολούθησε :

—Ἐὰν δὲν σοὶ ἀρέσῃ ἡ ἰδέα τοῦ συνοικεσίου, τούτου, εἰπέ το καθαρά. Πλὴν κατὰ καθήκον σὲ προειδοποιῶ ὅτι, πρὶν ἢ ἀποφανθῆς, ὀφείλεις νὰ σκεφθῇς καλῶς. Θὰ ἔχῃς λαμπρὰν κοινωνικὴν θέσιν· σύζυγόν πλούσιον, εὐγενῆ, ἑτοιμὸν νὰ ἐκπληροῖ πάσας τὰς ὁρέξεις σου, ἀγαπῶντά σε· τί περισσό- τερον δύναται νὰ ζητήσῃ μία γυνή ;

Ἡ πρεσβύτις ἐπεράτωσε τὴν ὁμιλίαν της μετὰ τινος σκαϊότητος· διότι ἡ κνήμη της εἶχε μὲν τὸ κακὸν ἰδίωμα νάνακαλῇ ὅ,τι καλὸν τὸ ἴδιον αὐτῆς συνοικέσιον περιεῖχεν—τὰ προτερήματα πάντα δηλ. τοῦ πλούτου ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸ νεαρὸν τοῦ συζύγου της, πρὸς τούτοις δὲ ὅτι ἐπεζήτει πλείονα καὶ μά- λιστα τὴν μακρὰν ἐκείνην φιλίαν μετὰ τοῦ . . . — Πλὴν ἂς μὴ εἰσέλθωμεν εἰς τὰ αὐτὰ μυστήρια τῆς δεσποίνης Ἐλένης.—

—Τι ἔνδυμα σκέπτεσαι νὰ ἐνδυθῇς ;

Ἡ συνδιάλεξις περιστράφη ἐπ' ἀντικειμένου ἐφ' οὗ ἡ Ἰουστίνη ὤφειλε νὰ λάβῃ τὴν ἀπόφασίν της.—Αἱ κυρίαι μετ' ὀλίγον συνδιελέχθησαν μετὰ πλείονος ἐμπιστοσύνης, ἀπεφασίσθη δέ, ὥστε ἡ Ῥόζα νὰ πορευθῇ τὴν ἐπομένην ἡμέραν νὰ σιδερώσῃ ἀσπρόβρουχά τινὰ, προσέτι ἐπιδιορθώσῃ ἡ μετα- βάλλῃ τινὰ φορέματα, ἅτινα εἶχον χρεῖαν τοιαύτης ἐργασίας, ἕνεκα τῆς πολυχρονίου ἐκ τῆς ἱματιο- θήκης ἀκινήσεως των.

Ἐνῶ δὲ οὕτω συνδιελέγοντο, ἡ κόμισσα Φλαβία εἰσῆλθεν. Ἦτο αὕτη γυνὴ μεσαίας ἡλικίας, ὡραία, ὑψηλοῦ ἀναστήματος, καὶ μεγαλοπρεπῆς, πλὴν τὸ πρόσωπόν της ἐξέφραζε συνεσταλμένον τι πάθος καὶ διεσπασμένην διάθεσιν. Αὕτη εἶχε μεῖζον ἐνδιαφέρον διὰ τὸ συνοικέσιον τῆς Ἰουστίνης, τὸ συσταίνόμενον ὑπὸ τῆς δεσποίνης Ἐλένης· διότι οὕσα αὕτη ἀ- νυπόμονος καὶ δεσποτικῆ, εἶχε μετὰ διετῇ γάμον ἐπιστρέφῃ εἰς τὴν μητέρα της, ἀγγέλλουσα τὴν ἀπό- φασίν της ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐπανίδῃ τὸν σύζυγόν της. Ὡς πρὸς τὴν προικὰ της, ἐσυμφώνησαν νὰ δι- δεται αὐτῇ πρόσδοός τις, ἥτις, καίτοι μικρὰ ἀπέ- ναντι τῶν οἰκιακῶν ἀναγκῶν, διὰ τῆς οἰκονομίας ὅμως αὐτῆς ἦτο ἱκανή. Ὁ βίος της, καὶ τοι μὴ θορυβηθεὶς πολὺ ὑπὸ τῶν συζυγικῶν θυσελλῶν, ἦτο λίαν μονότονος, πλὴν μ' ὅλα ταῦτα ἔζη ἐν Φλω- ρεντίᾳ εἰς τὰ κτήματα τοῦ συζύγου αὐτῆς, τὰ εὐ- ρισκόμενα εἰς τὰς ἐρημίας τῆς Μαρέμματος.

Ἡ Ἰταλὶς φαντάζεται κόσμον ὁλόκληρον εὐτυ- χίας, σκεπτομένη ὅτι ζῇ ἐν Φλωρεντίᾳ. Ἐπιθυμεῖ

δηλαδή νάζη εἰς πόλιν ἔνθα, γίνονται διασκεδάσεις, χοροί, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν δύναται νὰ ὑπάγῃ εἰς αὐτούς. Τὸ ἴδιον ὑποφέρουσι καὶ οἱ κάτοικοι τῶν μεσημβρινῶν χωρῶν. Πανηγύρεις καὶ χοροὶ τινες ἀπλῶς ὑπὸ αὐτόπτου μάρτυρος περιγραφόμεναι, δύνανται νὰ χαροποιήσωσιν αὐτούς. Εἴτα δὲ τὰ θεάτρα, ὁ περίπατος καὶ τὰ καθ' ἑκάστην λαμβάνοντα χώραν δύνανται νὰ συγκινήσωσι αὐτούς.

Ἡ Φλαβία λοιπὸν δὲν ἠδύνατο νὰ συζήσῃ μετὰ συζύγου, ὁμοιάζοντος μὲ τὸν χόρτον τὸν ἀναφυόμενον εἰς τὰς ἐρήμους ἐκεῖνας πεδιάδας τῆς Μαρέρμιας, μετὰ συζύγου, οὐχὶ πολὺ ἀπέχοντος κατὰ τὰ αἰσθητά καὶ τὴν διάνοιαν τῶν βουβάλων, οἵτινες ἦσαν τὸ οὐσιωδέστερον μέρος τῆς περιουσίας αὐτοῦ. Ἀρῶν δὲ αὐτὸς ἦτο τόσον κτηνώδης, τόσον ἀγροίκος—δηλ. μίγμα τι ἀκατανόητον ἀργίλλου καὶ ζωότητος, οἷον τὸ ἀποτρόπαιον ἐκεῖνο εἰδεχθὲς ζῶον, πῶς ἠδύνατο ἡ Φλαβία νὰ ὑπομείνῃ αὐτόν;—

Ὅτε ἡ κόμισσα εἰσῆλθεν ἐπληροφορήθη περὶ τῶν νέων.

—Τὸν κόμητα Σίμωνα;—Αἶ! ἐρώνησεν αὕτη, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ κατασεύλῃ κραυγὴν τινὰ συμπαθείας, ἥτις ἠνάγκασε τὴν Ἰουστίνην νὰ θεωρήσῃ αὐτήν. Ἡ κραυγὴ ὅμως ἐκεῖνη παρῆλθε, προσέθηκε δὲ μετὰ τόνου τινὸς ὑπερφαίνοντος φθόνου.

—Ὁὐ εἶναι πολὺ πλουσία ἡ Ἰουστίνη!

Ἡ Ἰουστίνη, ἀποσυρθεῖσα εἰς τὸ δωμάτιόν της τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἐδεῖθη πρὸ τοῦ μικροῦ Ἐσαυρωμένου τοῦ παρὰ τὴν κεφαλὴν τῆς κλίνης της κρεμαμένου πολυχρονιώτερον ἢ ἄλλοτε ὑπῆρχε δὲ ἐπὶ τοῦ προσώπου της τεταραγμένη τις ἔκφρασις ὅτε ἐτελείωσε τὴν προσευχὴν της. Ἡ ἰδέα τῆς ἀντιστάσεως οὐδὲ εἰσῆλθεν εἰς τὴν διάνοιάν της· πλὴν σὺν τῇ φυσικῇ περιεργείᾳ, τῇ φανερωθείσῃ ἐν τῇ γυναικεῖα φύσει αὐτῆς, ἐδηλώθη καὶ τις ἀνηδία. Ἐκαστον ἀνθρώπινον πλάσμα ὅσον δὴποτε ἄκειρον καὶ ἀπαιδαγωγητόν ἂν ᾖ, αἰσθάνεται, ἰδίως ἐν ἐπισήμῳ τινὶ τῆς ζωῆς του περιπτώσει, εἰδὸς τι δικαίωματος πρὸς ἀπαίτησιν τῆς εὐτυχίας, ἐπιθυμίαν δηλ. τινὰ τοῦ νὰ προσθήσῃ τὸ πραγματικὸν καλὸν καὶ τὸ ἰδεώδες καὶ οὐχὶ νὰ κλείσῃ μετὰ τὴν ἰδίαν του χεῖρα τὴν θύραν πρὸς πᾶσαν ἐλπίδα.

Δ. Π. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

(ἔπειτα συνέχεια)

καθηγητής.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΝ ΕΠΙΤΑΝΗΣΩ· ΦΥΤΕΥΘΕΝ

ΓΕΩΜΗΛΟΝ

Παρά τινων Ζακυνθίων ἤκουσα, ὅτι ἐπὶ τῆς Ἀγγλικῆς Προστασίας ἐκαλλιεργήθη τὸ πρῶτον ἐν Ἑπτανήσῳ τὸ γεώμηλον. Ἡ παράδοσις οὕτη, ἡ ἐπικρατοῦσα καὶ παλαιὰ Κερκυραίοις, εἶναι ψευδὴς τοῦ λαοῦ παράδοσις.

Καὶ ἀνώνυμός τις ἄγγλος 1 εἰς τὸρεῖ ὅτι εἰσῆγαγον εἰς τὴν Ἑπτανήσον οἱ Ἄγγλοι τὸ γεώμηλον, ἀλλὰ τοῦ ἀνώνυμου τούτου τὸν λ.β.ε.λ.λον ἀνασκευάζουν ὁ ἡμέτερος Α. Δάνδολος 2 λέγει ὅτι ἐν Ἑπτανήσῳ τὸ ἐπωφελὲς τοῦ φυτοῦ ἐκαλλιεργεῖτο καὶ πρὶ τῆς τῶν Γάλλων ἐλεύσεως. Οἱ πολυματεῖς συντάττει τοῦ περιηγουδαστοῦ περιοδικοῦ Κερκύρας Ἰόνιος· Ἀνθολογία 3, γράφουσιν ὅμως ὅτι «τὸ φυτὸν τοῦτο... τὸ ἐρύττεσθαι καὶ τὸ ἐκαλλιεργεῖσθαι πρῶτην φορὰν εἰς τὰς Ἰονικὰς Νήσους οἱ Γάλλοι».

Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι ὁ κατὰ τὴν πρῶτην φορὰν φυτεύσας τὸ γεώμηλον παρ' ἡμῶν δὲν εἶναι οὔτε Γάλλος οὔτε Ἄγγλος, ἀλλὰ Κερκυραῖος, ὁ Νικόλαος Ἀρλιώτης πατὴρ τοῦ γνωστοῦ βιογράφου τοῦ ἀμεινῆτου Κυβερνήτου Καποδοστρίου.

Τὸ γεώμηλον λοιπὸν τὸ ἐφύτευσεν ὁ Ἀρλιώτης τῇ 28 Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους 1800 ἐν Χωροπιακόποις Κερκύρας, ὡς ἐπιραίνεται ἐν τῇ χειρογράφῳ αὐτοῦ ἡμερολόγιῳ οὗ τινος τὰ μᾶλλον ἀξιοσημείωτα ἐξελληνίσας ὁ ἡμέτερος συμπολίτης κ. Ν. Β. Μάνσης διὰ τοῦ τύπου ἐξέδωκε τῇ 1873 ὑπὸ τὸν τίτλον «Περὶ Νικολάου Ἀρλιώτη (1731—1812) καὶ τῶν χειρογράφων χρονικῶν αὐτοῦ».

Νομίζομεν δὲ καλὸν νὰ θέσωμεν ἐνταῦθα αὐτολεξεῖ τί ὁ ῥηθεῖς κ. Μάνσης μεταφράζων λέγει (σελ. 82) «Ἡν 28 αὐτοῦ μηνὸς (Φεβρουαρίου 1800) ὁ Ἀρλιώτης ἐφύτευσεν ἐν τῇ ἀγορῇ αὐτοῦ γεώμηλ' αἰνὰ τινα πεμφθέντα εἰς αὐτὸν ἐκ Τεργέστης παρὰ τινος φίλου του, καὶ τὰ ὅποια μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἦσαν παρ' ἡμῶν ἀγνωστά· τούτου δ' ἕνεκεν ὁ Ἀρλιώτης προσέθηκεν εἰς τὰς σημειώσεις αὐτοῦ καὶ ὁδηγίας τινὰς περὶ τῆς καλλιέργειας, τῆς διατηρήσεως καὶ τῆς χρήσεως τοῦ προϊόντος τούτου, καὶ τὴν τότε ἀγοραῖαν αὐτοῦ τιμὴν ἐν Τεργέστῃ καὶ Βενετίᾳ. Μετὰ δ' ἕνα μῆνα περίπου ἐφύτευσεν καὶ ἕτερα, τὰ ὅποια εἶχον φιλοδωρήσει εἰς τινὰ αὐτοῦ συγγενῇ οἱ ἐνταῦθα διατρίβοντες δύο ἄγγλοι, ἐξωματικαί».

Σ. ΔΕ-ΒΙΑΖΗΣ

Ὅτε ὁ Σθεναλαΐδας προέτρεπε τοὺς Λακεδαιμονίους νὰ κηρύξωσι τὸν πόλεμον κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἔλεγε: «Μηδεὶς διδάσκη ἡμᾶς ὅτι ἀδικούμενοι πρέπει νὰ βουλευώμεθα· πολὺν χρόνον πρέπει νὰ βουλευώμεθα μᾶλλον οἱ μέλλοντες ἀδικεῖν.»

1 Ionian-Island under the British Protection London 1851.

2 Des îles Ioniennes sous le Protection Britannique Corfou 1851.

3 Ἀρ. α' σελ. 131.